

הסעיף בחוקה 'אלוהים ואמונה' בבניה החופשית מעורפל, ולעיתים סותר עצמו, כי זו הייתה כנראה כוונתו של אנדרסון מחבר החוקות שהיה נאלץ לתמרן בין כיתות שונות בנצרות בתקופתו, חשש להתנגדות של האחים הקדומים במסדר שברובם היו בעלי אמונה נוצרית. אנדרסון עצמו שנולד בסקוטלנד שימש כומר לכנסייה הפרסביטארית הצרפתית שהיא פלג מהעדה הפרוטסטנטית, וכך כל אחד מוצא ומפרש מה שהוא רוצה למצוא ולפרש. הבניה החופשית פתוחה לאנשים מכל הדתות בעלי אמונה באל אחד, באחוות האנושות ללא הבדלי לאום, דת גזע או צבע עור. אינה מתייחסת לאופן התגלות הבורא ואין היא נוטה לבחון את הדפוסים השונים של הדתות. אחינו במסדר חוששים לדון בנושא מתוך חשש לפגוע באחוות. וכן להיות נאמנים לפרק השלישי של חוקות אנדרסון האוסרת לעסוק בפוליטיקה ודת בלשכה (אנדרסון בעצמו מזכיר את ישו הקדוש) כנראה שכוונת דבריו, לא לעסוק בויכוחים על טיבה של דת זו או אחרת. הכול מתוך כוונה שתשרור הרמוניה בלשכה. עלינו לזכור שהמתקדש בבניה החופשית נשאל בתחילת הטקס: **המאמין אתה באלוהים?** ורק אם התשובה חיובית, הוא יכול להתקבל למסדר. הכוונה בשאלה איננה האם הוא אדם דתי. אלא האם הוא מקבל את המוסר האלוהי שהבונה העליון מייצג. המושג **אלוהים** בבניה החופשית הוא כינוי **לאדריכל העליון של היקום** בורא היקום כולו - סמל השלמות המוסרית, שאנו שואפים להגיע אליה, שהם **צדקה וחסד, אחווה ורעות, חמלה ורחמים. ובדברי הנשיא בקידושין: ביטחונך באלוהים הוא יסוד מוצק לאמונתך.. כי כל הבוטח באלוהים לא יירא ולא יחת.** המכהן קורא בטקס הקידושין לאלוהים, **כבורא העולם וכיוצר האור.** שפינוזה מגדיר את אלוהים "כישות בעלת אין קץ של תכונות וסגולות, אשר כל אחד מהן היא ללא גבול, מושלמת במעלות העליונות של היקום". בעבודתי השתדלתי להביא את הפרוש המסוני לאלוהות בבניה החופשית. ניסיתי למצוא את המשותף והמאחד בין האמונות השונות המאפשר לנו כאחים לשבת יחדיו, ובתוכה החובה הראשונה מ-7 'הלנדמארקים' החשובים 'האמונה באל יחיד' שמעוגנת 'בחובות קדומים' כפי שהסעיף הראשון 'מחובות קדומים' מחוקות אנדרסון מדבר על **אלוהים ואמונה.** וכמו כן הוספתי פרושים משלי.

האמונה מחזקת את האדם בשעת משבר וייסורים ונותנת לו מחסה וסעד ותקווה לעתיד טוב יותר. האדם זקוק לאמונה במאבק על קיומו כדי לחזק את רוחו, ולעודד את נפשו לאופטימיות. מפליא הדמיון הרב בין בטויי האמונה, בין התפילות, התחנונים, ושירי ההודיה של עמים שונים בעלי אמונות שונות השוכנים בקצבי עולם. בכל ההשתפכות הזאת בוקע רצון נאצל לקשור דו-שיח בין **האדם לכוח העליון**, המאפשר בבניה החופשית לאנשים מדתות שונות להצטרף לתפילה לאלוהים-כפי שכל אחד רואה אותו. מבלי שהתפילות תכנסנה פירוד בין האחים. בלקח הנשיא נאמר, בקשר לחובותיך לאלוהים בין היתר: **"... לקרוא אליו לעזרה בכל מעשי ידיך הכשרים בעיני אלוהים ואדם, ולשאת אליו עיניך בימי מצוקה, למען יעודדך ויחזק ידיך".** האמונה היא כוח המושיע, הגואל את האדם ממהייה וממבוכה, היא פודה אותו מהסתגרותו, מבדידותו הנפשית, מתהום הניכור, היא משרה עליו מרגוע ושלווה, המחזירה לו יציבות נפשית, מעניקה לו את הסגולה להתאחד עם החיים ועם החברה ולצעוד ביתר בטחון בחיים. האמונה עוזרת לנו לדבוק בעקרונות המוסר, בערכים רוחניים, בקדושת האדם, ובקדושת החיים, **הכול כך חשובה לנו.** האמונה עונה על ערגת הלב וכמיהת הנפש של האדם ומרוממת אותו אל **האלוהי.** הבנייה החופשית מצפה שכל אח יהיה בעל אמונה, וחובתו לאלוהים היא מעל לכל חובה אחרת. ערעור והרס אמונה שעם דוגל בה, **'ביא לאנרכיה ייאוש והחלשתו.** משאבדה אמונתו בעתיד בטלה גם אחיזתו הרוחנית; הוא מידרדר וסופו ניוון הגוף והנפש. דוגמה לכך - במאה ה-14 לפנה"ס במצריים העתיקה בתקופת שלטונו של אחנאטון שהרס בברוטאליות אמונה שהייתה קיימת אלפי שנים אמונה במספר רב של אלים, והביא אמונה חדשה, **אמונה באל אחד.** אמונה באל השמש כאל יחיד, השינוי החזיק מעמד כ-13 שנה.

דוגמה שונה היא פרשת איוב, שהיה תם וישר וירא אלוהים וסר מרע. שלמרות כל התלאות העוברות עליו הוא נשאר דבק באמונתו ובצדקתו, ולשם כך הוא מוכן גם למות. בסופו של דבר האמונה והתקווה

מנצחת את הרע הזמני, ונותנת לנו את הדחף לקום בבוקר, ללכת לפעילויות שלנו ולחפש את האור במנהרה. האמונה בהשגחה עליונה ובשכר ועונש הנובע מכך, מחזקת את יצר הטוב שבאדם ומדרבנת אותו למעשים טובים, גם מתוך חשש לעונש הצפוי לו במידה ולא ינהג כך. את דברי הנ"ל הבאתי כדי להראות את נחיצות האמונה, בחיי יום יום שאת ביטוייה אנו מוצאים בחוקות אנדרסון על 'אלוהים ואמונה' בדרך המוסר.

3. המזבח המסוני.

כעת נעבור לנושא אחר, המזבח המסוני: המזבח המסוני הוא רהיט מרכזי בלשכה העובדת בארץ, שמסביבו כל תורת הבניה החופשית נגלית, המזבח הוא תרגום המקובל לעברית מהמילה האנגלית ALTAR, כאשר בחזית המזבח מסומנת נקודה בתוך עיגול, שממנה לא יתעה הבונה החופשי. מצפון ומדרום לעיגול עוברים שני קווים מקבילים, אחד, מסמל את משה והשני את שלמה המלך. בארץ המזבח בא להזכיר לנו את המזבח שהיה בבית המקדש (גם על זה יש חלוקי דעות, אבהיר את כוונתי בהמשך). על המזבח המסוני מונחים **שלושת המאורות הגדולים** הסמליים: **ספר הקדוש**, ינחנו בדרך האמונה, כאשר מעליו מתבצעת ההתחייבות על שמירת הסודות המסונים ועל סמליות העונשים הכלולים בהתחייבות, המזווית, תכוון את פעולותינו, והמחוגה תתווה את יחסינו עם בני-אדם ועם אחינו הבונים החופשיים בפרט, לפני המזבח המסוני כל האנשים שווים. במידה ואנו מדברים על המזבח המסוני בארץ, לפי דעתי מתאים יותר **מזבח הזהב** נקרא גם **מזבח הקטורת** או **מזבח הפנימי** שהיה בנוי מעצי שיטים מצופה זהב טהור ונמצא בהיכל בין המנורה לבין שלחן לחם הפנים, (עבורנו זו הלשכה שנתקדשה), היה אחד מכלי השרת במשכן ובבית המקדש, ועליו מניחים את **שלושת המאורות הגדולים** הסמליים, ולא על **מזבח** של הקרבת קרבנות הנמצא מחוץ לבית המקדש, יש דעה האומרת שדווקא מזבח הקרבנות הוא המזבח המסוני, כי הקרבת קרבנות על **מזבח** שמחובר לאדמה הוא לא טמא לפי היהדות, הוא מסמל את עשיית השלום בין ישראל והבונה העליון. גם עצם הימצאותם של המאורות הגדולים על המזבח מעבירה את תשומת ליבנו מהמזבח אל המאורות הגדולים שנעשו לעיקר. והנה בא לנו חיזוק נוסף, בפרק האחרון (משניות ז-ח) בפעולה האמורה להתבצע במקדש אחרי החגים, ובמרכזה "טוהרת כלים": נאמר "...כל הכלים שהיו במקדש טעונים טבילה, חוץ ממזבח הזהב ומזבח הנחושת (שאינם מקבלים טומאה)". בזמן שבית המקדש היה קיים **מזבח הקרבנות** נבנה מאבן גוויל הלא מעובדת, כי סיתותה לגזית ע"י ברזל שהוא סמל כלי מלחמה, מחלל אותה. "מזבח אדמה תעשה לי.. ואם-מזבח אבנים תעשה לי, לא- תבנה אתהן גזית, כי חרבך הנפת עליה ותחללה". (שמות כ, כא, כב). וכך גם שלמה בנה את המקדש עם אבנים שלמות לא מסותות:

"והבית בהיבנתו אבן שלמה מסה נבנה ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא נשמע בבית בהיבנתו. (מלכים א, 7) ובכל זאת האבנים היו מסותות, כאן נכנסת האגדה שתולעת השמיר ביצעה את ביקוע האבן, וסיתותה.

יש דעה שאומרת שהמזבח שלנו, מקורו כנראה במזבח או בתרגום ה-ALTAR של הכנסייה, המשמש דוכן לספרים הקדושים. כפי שנאמר לי, יש באנגליה לשכות שכלל אין בהן מזבח אלא רק דוכן לנשיא שדומה לשולחן לחם הפנים מבית המקדש, או שהמזבח צמוד לדוכן הנשיא, או רק המזבח צמוד לנשיא ללא דוכן, ועליו מונחים **שלושת המאורות הגדולים** הסמליים. וכך יוכל הנשיא להגות בספר הקדוש בשבתו על כיסאו, כאשר חוקיו ומשפטיו יוליכו לבטח בדרך האמת והצדק, ולתכנן בעזרת המזווית והמחוגה את העבודה, במשמעות הסמלית הרוחנית. וכך כתוב בפרשת שופטים יז 19,20: צווי על המלך להיות צמוד לספר התורה המכונה "משנה התורה הזאת"... והייתה עמו וקרא בו כל-ימי חייו... לשמור את-כל-דברי התורה הזאת ואת- החוקים לעשותם: לבלתי רום-לבבו מאחיו ולבלתי סור מן- המצוה ימין ושמאל..

4. הספר הקדוש והאמונה.

כאשר אומרים 'ספר קדוש' אנו לא מציינים ספר מסוים, כדי שלא תבצר הרגשה אצל האחים על העדפה באמונה מסוימת, אנו מניחים זה לצד זה את שלושת ספרי הקדוש מהאמונות המונותיאיסטיות, לכל אחד

הספר הקדוש של דתו. היום זכותו של המתקדש להתחייב על הספר הקדוש לו, עלפי אמונתו, למרות **ספר הקדוש** הפתוח על המזבח הינו סמל בלבד לאדריכל העליון של היקום שאינו מייצג בהכרח את ההשגחה הפרטית, אלא את חוק הטבע האוניברסאלי, הנובע ונקבע ע"י אלוהים ואו האדריכל העליון של היקום **ונאכף על ידו**. "כי את כל מעשה האלוהים יביא במשפט, על כל נעלם, אם טוב ואם רע" (קהלת י"ב, 14). וכדרכו של כל סמל, יכול לקבל גם פרשנות אחרת, בכללה גם כהשגחה פרטית, שכן המטרה הסופית הינה לאחד אנשים בעלי אמונות והשקפות עולם שונות, תחת האצטלה של אחווה, במקום שנושא זה ייהפך לסלע מחלוקת. האמונה באלוהים מתקשרת אצל רוב האנשים עם המושג דת. **ואילו הבניה החופשית איננה דת, למרות זאת תומכת בדת**, אך אינה מתערבת בביצוע האמונה. **למושג האמונה באלוהים אנו מייחסים משמעות מוסרית עליונה של עשיית הטוב והישר, המשותפת לכל בני האדם, בלי הבדלי דת**. הוא מהווה גם מכנה משותף לכל האמונות המונותאיסטיות. הבונים החופשיים הקדמונים היו אנשים דתיים וקיבלו למסדר רק אנשים מאמינים בדת ששלטה באותה הארץ. על-מנת שהבניה החופשית תהיה אוניברסאלית, ויוכלו להתקבל גם אחים בעלי אמונה אחרת, בא השינוי של חוקות אנדרסון משנת 1723 ומהחוקות של 1738, בחובה הראשונה על "אלוהים ואמונה" **..להיות דת של אותה הארץ...עליה מסכימים כל בני האדם**...כאן כוונת דבריו היא, שהדת הקתולית תהיה אוניברסאלית במשמעותה הנוצרית. או לעומתה כפי שכתוב בפרק ה- 3 **ואוניברסאלית** שפרושה האחר הוא, **דת אוניברסאלית טבעית** שמשמעותה אמונה באל, ללא דת ספציפית, **הפירוש הזה לא התקבל באותו העת**. ולכל המפרשים למיניהם אומר שחובה שעלינו לעבוד עלפי הצ'רטר שקבלנו מהלשכה הגדולה המאוחדת של אנגליה וסקוטלנד המבוססת על חוקות אנדרסון. בתקופה ההיא לא יוכלו להתקבל יהודים או מוסלמים לבניה החופשית, אלא רק נוצרים, (למרות ששני יהודים בשם נתן בלנש וג'ון הרס היו אחים בלשכת Antiquity משנת 1721 שנתיים לפני פרסום החובה הראשונה) רק בהמשך המאה ה-18 פורשה החוקות אחרת, ויהודים ובעלי אמונה אחרת יוכלו להתקבל לבניה החופשית. למרות שיש מפרשים, שאומרים שהסעיף הזה של אנדרסון אפשר כבר מתחילתו לכל המאמינים **באל אחד** להתקבל לבניה החופשית **ללא הבדלי דת**. לאחר שהפרוש השני התקבל בפועל, הכנסייה הקתולית בראשותו של אפיפיור קלמנט ה-12 באיגרתו ב- 28.4.1738 יצאה בהתקפה נגד הבניה החופשית האשימה אותה כמתנגדים לנצרות ובאמונה **בשילוש הקדוש** וכבלתי דתיים, בגלל הפרוש האומר: **אמונה באלוהים בלתי מוגדר, ללא דת ספציפית**. שגרם להחרמת הבניה החופשית בארצות ששליטיהם קתוליים, למרות זאת הרבה נוצרים בתקופה ההיא הימרו על האיסורים של הממסד הקתולי ונשארו בבניה החופשית.

5. חוקי הטבע והקבלה.

במצריים הקדומה אל השמש 'רא' או אוסיריס אל הנילוס, שמשותוה לאל השמש, הם בעצם תאור מופשט של **חוקי הטבע**, הם לא בשר ודם, הם הטבע עצמו. וכך נאמר עליהם: **"השמיים נשענים על ראשו, האדמה מסתירה את צורתו, גופו כאוויר ושטף מי הנילוס מכיל את צורתו, הוא נותן תבואה, מחייה את כל החי, בלעדי האנושות הייתה נעלמת. כאשר הוא זורח, על פני האדמה יש שמחה"**. לפי כתבי יד מצרים אל השמש נוצר מהמים הקדמונים ע"י האל 'נון' אבי האלים, אבל אל השמש הוא לא אלוהים, **ישנה ישות גבוהה יותר, לא נראית, נעלמת**. ואצלנו בתנ"ך בסיפור הבריאה נאמר: **"ורוח אלוהים מרחפת על פני המים"**. הבונים החופשיים מתאספים יחדיו מתוך כבוד לכוח עליון **האין סופי**, לכן אין אלוהים מסווגי מוגדר, למרות זאת כל אח חייב להיות בעל אמונה וחובתו כלפי אלוהים היא מעל לכל חובה אחרת. וכפי שנאמר בספר העבודה **בלקח הנשיא: ..אין חברה אשר תוכל להתפאר שיסודותיה מוצקים יותר מאלה של הבניה החופשית- הלוא הם עשיית הטוב והישר בעיני אלוהים ואדם** (לקוח מספר דברים ו, יח). לאחר שנתעמק בעשיית ב- 'מצוות עשה' שהאל הפרטי שלנו מצווה לעשותם הכתובים בספרי הקודש. לאחר מיכן נהיה ראויים להתחיל לעלות בסולם המואר המוצב ארצה מעל **ספר הקדוש** בלוח של הדרגה הראשונה, לכוון תקרת לשכתנו **האין סופית** השמימית, לערכים מוסריים ולהיכלים גבוהים יותר, שניתן להגיע אליהם בשלושה צעדים- **אמונה באדריכל העליון של היקום, תקווה בהשאת הנפש, בפדות והצלה, וצדקה לכל בני-האדם**, שהוא החלק העליון של סולם יעקב- כולל הכול, המקרבת אותנו ולהבין את דרישות האל, המופיעים **בעשר הספירות** שבו מתגלה האל במידותיו וכוחותיו. האל העליון בקבלה מהמאה ה-12 נקרא **האין סוף**. שפינוזה מגדיר את אלוהים **"כישות בעלת אין קץ של תכונות וסגולות, אשר כל אחד מהן היא ללא גבול, מושלמת במעלות העליונות של היקום"**. כדי להתקרב למידותיו של הבונה העליון שהוא בעצם

האין סוף, עלינו לאמץ דפוסי התנהגות רצויים של בונה חופשי, המופיעים לפי דעתי **בספירות**, חלקם גם מציינים את תפקידם ומהותם של נושאי המשרה לפי ספר העבודה. אציין חלק מהם : **כתר**, האמונה בבונה העליון שהוא **האין סוף**. **חוכמה**, (מייצג הנושא היושב בכיסאו של שלמה המלך) המחשבה העליונה סובבת הכול, המאפשרת בריאת יש מאין, משום שהיא עצמה מגיעה מתוך 'האין'. במידת **החסד** מתגלה הטוב המוחלט השופע אור, ושפע ברכה, ללא גבול, הנעשה ללא כל תמורה או טובת הנאה. **גבורה**, **כוח**, (מייצג **המפקח הראשון** היושב בכיסאו של מלך צור) תומכת בנו בעת סכנה ובפני מכשולים, ופועל על מעשי האדם, בדין מעשי מאזני צדק ומשפט, ומביאה את הצדק המוחלט אל העולם. **תפארת**, (מייצג **המפקח השני** היושב בכיסאו של חירם-אביו) משמעותה **יופי** הדר והרמוניה, היא מידת הרחמים הנובעת מפנימיות האדם, היא מגשרת בין חומר הדין ונועם החסד. **נצח** מקרין את האמונה בהשאת הנפש ואת 'הרצון לתת'. **במלכות** – בשלבו התחתון של הסולם תשכון **שכינת האל**, שהיא בחינת בורא העולם ויוצר האדם.

ע"י דבקות **בספירות** ניתן לבא במגע עם תכונות **האין סוף**, ולשאוב אור ושפע היורד מין המקור הנעלם. לפי זה **הספירות** הן מאין דרגות ביניים ומתווכים בין כוונת האדם לבין **האין סוף**, כאשר מטרת האדם לעלות בסולם הערכים המוסריים ולהתקרב לתכונות הבונה העליון.

חוקי מוסר

6.

את שכרינו או עונשינו נקבל מהבונה העליון בזמן חייו, או בתום ימינו במרומים, על סמך מעשינו וצדקת דרכינו בעולמינו כלפי אחינו, ולא רק עבור אמונתנו. אסור שהאמונה בעולם הבא תגרום **להפקרת העולם הזה** ולהכשרת העוולות, בייחוד בתחום המוסר והצדק החברתי. שני העמודים בלשכתנו מסמלים אחדות, כך עלינו לחפש את המאחד ולא המפלג בין האמונות השונות ואנשים בכלל, כמו סמלה של הלשכה הגדולה המורכב משלושת סמלי האמונות המונותיאיסטיות. המאפשר לנו כאחים לשבת בצוותא תחת האצטלה של אחווה. זוהי ההכרה במוצא אחד של כל בני האדם, בחוק החיים והמוות השולט בכולם, בתכלית האחת המאחדת את כולם בדרך אל הטוב והמתקן. "**הלוא אב אחד לכולנו הלוא אל אחד בראנו מדוע נבגוד איש באחיו לחלל ברית אבותינו**"? (נאמר במלאכי ב"י). ביהדות כלולה האמונה באחוות בני האדם, ואמונה שלא תשלים עם איבה גזעית או כיתתית. הטבע ברא אותנו כולנו כבני משפחה אחת, כי הוא ברא אותנו מחומרים שווים ולמען מטרות שוות. כל האמונות המונותיאיסטיות טוענות שכל הקיים נוצר על ידי **אל** האחד ויחיד, כי אז אותו **האל** הוא בהכרח צודק, כול-יכול וטוב, והיקום נברא כרצונו. נוכח ההנחה שכולנו איננו אלא חלקים של האל האדיר, אנו אוצרים בנו את הכוחות החיוביים שהאל נתן לנו ביניהם **חום ואהבה**, מאחר שנוצרנו בצלם אלוהים. ולכל אלה האומרים שהיות ואלוהים ברא את הכול הוא ברא גם את הרע.

אומר: אלוהים לא יצר את הרוע, **רוע הוא חוסר תכונות האל, בלב האנשים**, זהו חוסר **באהבה**, **ואנושיות**. **החוסר בהם מביא לרוע**. יש הגורסים כמבחן ברור ומדויק את ההכרה בעשרת הדברות והגשמתם. אחרים גורסים מבחן מופשט וכללי יותר, לאמור: היכולת להבחין בין **הטוב והרע, הצודק והמעוות**, במצוות ההשגחה העליונה, בהדרגת האדריכל העליון של היקום. מבחן קולע אחר מצוי באימוץ אמירתו הידועה של הלל הזקן: "**מה ששנוא עליך אל תעשה לחברך**". מכאן, לאמונה באלוהים, שהיא אחת מעיקרי היסוד הבסיסיים עליהם נשענת חוקת הבנייה החופשית מדורות, להזהרות עם עקרונות נעלים, ולו גם מופשטים, שיישומם בחיי המעשה עשוי לעשות את חברתנו טובה יותר. אמרנו אמונה, ולא **דת** זו או אחרת, שכן הכוונה היא אמונה בהשגחה, באדריכל העליון. לאמונה כזו שותפים המאמנים מכל הדתות, ללא הבדל, לפיכך יש לכולם מקום בקרבנו. המוסר והאמונה באלוהים צועדים יד ביד ומשלימים זה את זה. המכבד את תורת המוסר, שהיא נעלה ויונקת מהאמונה בהשגחה המכוונת את דרכנו מטבעו לא יהיה כופר ואתיאסט שאין מקומם במסדר. כבונים חופשים על לנו לשאול **מדוע יש רוע**? עלינו להציג את השאלה כיצד עלינו לפעול בהיתקלות ברוע? אנו אחראים בפני האל על מעשינו בהתנהגותנו הבעיה נוצרת כאשר חלק מרודנים עריצים מפרשים את מצוות האל האחד ויחיד שמטיף **לחמלה, לאמת, לצדק, ואהבה**, בצורה מעוותת ומחוללים מלחמות עקובות מדם, זורעים הרס חורבן ומוות, הגורמים ייסורים למאמיניהם עצמם, ולבני אנוש בכלל, וכול זאת בשם האל הכול יכול, כאילו שזה רצונו.

אחי היקרים, אחרוג מנוהל מקובל במסדר, כניצול שואה, אציין שחלק גדול של הקצונה הנאצית הבכירה ביניהם אייכמן, ומפקדי מחנות ההשמדה **אשוויץ**, **טרבלינקה**, **בוכנוולד** שעסקו יום יום ברציחות, בהשמדה ובשרפת שליש של עמינו, היו **מאמינים קתולים**, שבערבים היו נפגשים עם בני משפחתם ומברכים את **האל על המזון שניתן להם**. ובימי ראשון וחגים היו הולכים בבגדי חג לכנסייה, לשיר **שירי הודיה לאל** על הטוב שהניק להם, **אבל חס וחלילה לא להתוודות על מעשיהם האכזריים**.

במעשיהם הם ביזו את המאמינים האמיתיים, יראי שמיים ואת השוכן במרומים. הם האמינו גם בחוק הטבע האוניברסאלי שסולף על ידם, כך שיתאים לחוקי הגזע **שהמציאו**, שגרמניה הוא מעל לכולם (כמו ההמנון הנאצי) המאפשר להם מבחינה מוסרית שהשמיד את עמי העולם, שהם בעיניהם תתי-אדם, ולכבוש את שטחם עבור הנאצים הארים, מבלי להיענש עבור פשעם. כי לפי **דעתם**, **ההשגחה העליונה לא עוסקת בנעשה על פני האדמה** (כפי שהדיאזם אומר). לאחר מלחמת העולם השנייה נשפטו אותם הנאצים ע"י בית המשפט הבין-לאומי בנירנברג עלפי חוק הטבע המוסרי האנושי האוניברסאלי שאותו סילפו. **הרוע**, האכזריות וההתבהמות **היא אשמת האדם ולא הדתות המטיפות לחמלה**. זה בעצם תפקידו של המסדר להשתדל לחנך, ולהפיץ את דרכי המוסר של הבניה החופשית לעולם כולו ולנסות להשפיע, כדי שאנו וילדינו נחיה בעולם טוב יותר. אסור לנו לקבל את הקנאות השנאה והרוע ללא ערעור. עלינו להילחם ברוע בכל האמצעים העומדים לרשותנו. מי שמשלים באופן פסיבי ומקבל את הרע הוא מעורב בו, בסייעו להנציח אותו. **האלימות אינה עולה בקנה אחד עם טבעו ודרישות האל ואם טבעה של הנשמה**. אלוהים לא נתן רשות לשום אדם לרצוח. ההיסטוריה האנושית מלמדת אותנו שאמונה יכולה להיות מניע להשלטת **טוב וחסד** בעולם או להיפך, חלילה, למקור **לאכזריות**. ואז, תיהפך האמונה לעבודה זרה, אף אם היא מונותאיסטית. כבונים חופשיים וכאנשים ככלל, כדוגלים בחופש האדם והדת, ובזכותו של כל אדם לבחור ולקיים את דתו\אמונתו על פי שיקוליו האישיים. עלינו להיות סובלניים כלפי אמונות השונות ולכבד כל אמונה או דת כפי שהיא. כי מלחמה ביניהם, תביא לחיסול העולם והקיום האנושי.

ישנו נושא נוסף שלא התייחסתי בהרצאתי עקב מחלוקת קשה הקיימת במסדר לגביו. לגבי המושג הנקרא **דיאזם** אומר רק במספר מילים על משמעות המושג. כל אח שיחליט מה משמעות המושג לגביו. בחוקות אנדרסון שאנו עובדים על-פיהם המושג **דיאזם** לא מופיע.

המושג דיאזם

פילוסופים ומלומדים בתקופת ההשכלה במאה ה-18 ניסו ליצור דת חדשה שתשחרר את העולם **לפי השקפתם**. מהכפייה הדתית, המצוות והפולחן של דתות אחרות. לדת זו קראו **דיאזם**. כל אחד מהפילוסופים או המלומדים פירש בצורה שונה את **הדיאזם**. ובחלקם נוטים לאתאיזם שלפיו לא קיים כלל אלוהים אלא חוק הטבע בלבד. **הדיאזם אומר**: אמונה באל יחיד על פי יסודות שכליים, היגיון וטבע אוניברסאלי בלבד (**אני מוסיף**, למרות שידוע, מה שטבעי בארץ אחת לא מקובל בארץ אחרת) תוך כפירה בהתערבות האל בעולם, אין השגחה עליונה, על כן אין מקום לתפילה, לבקשת עזרה, אלא רק לשם הודיה לזיכוכ הנפש, אין שכר ועונש, אין אמונה בניסים, כתוצאה מכך מתקיימת דחייה טבעית של קדושה. ספרים כמו התנ"ך והברית החדשה אינם משמעותיים יותר. כי אינם אפשריים מכוחו של ההיגיון. לפי דעתי, בפרוש זה **הדיאזם לא מקובל על הדתות המונותאיסטיות**. אזכור מעניין על **דיאזם** מובא ע"י ההיסטוריון יוספוס פלוויס לפני כ-2000 שנה, למרות שהוא לא התכוון לכך, על כת **הצדוקים**, אני מצטט: .. הם.. כופרים בגזרה בכלל (הכוונה בהשגחה עליונה), ואומרים, כי אלוהים הוא רחוק ממעשה הרע ואינו משגיח אליו.... ניתן לאדם לבחור בטוב או ברע וכל איש פונה לאחד משני אלה על דעת עצמו, והם כופרים גם בנצח בהשארות הנשמה, גם בעונש ובשכר העתידים בשאול (הכוונה בעולם הבא).

החומר שהבאתי רוכז ממקורות שונים, בין היתר גם מתוך הכרזת הלשכה הגדולה המאוחדת של אנגליה, שבחלקה פורסם במאמר 'השבועה' של אחינו נ.ג.ל. אפרים פוקס ומטקסט משנת 1734/5 שנקרא: "Charge to the new admitted Brethren", מחוקות אנדרסון, מלכסיקון מסוני כללי של בן-ציון איילון, ומספרי בין-העמודים, מספרי העבודה שלנו, וגם מכותבים מסונים אחרים ביניהם האח יצחק ברזילי נ.ג.ל. ז"ל. וגם מהספר 'אמת אחרת', הוספתי גם חומר משלי לפי הבנתי.

זכותו של כל אח לחשוב גם אחרת. יש אמרה שאומרת שהבדל בין אמונה, לאמונה תפלה, הוא, שאמונה תפלה היא תמיד אמונתו של האחר. כדי לשמור על הרמוניה ואחדות, איש באמונתו יחיה. בזה סיימתי אחי.

בבא"נ

זינרייך עקיבא נשיא לשכת בצלאל 20